

Вечерях набързо. Полегнах и взех една книга да чета. Фъртуната навън беснееше и свиреше страшно. Стъклата на прозорците треперяха и дрънкаха жално. Вратата на хамбаря се отваряше, скърцаше и с страшни удари се затваряше. Бурята си играеше с нея... Старата черковна камбанария скърцаше зловещо.

Далеч в полето се чу отчаен глас... Кой ли клетник е загубил пътя си в тая страшна нощ?... Зачу се кучешки лай и всичко отново утихна... Непреставаше само бурята. Тя искаше всичко живо да изплаши, всичко живо да затрупа.

Оправих леглото си и легнах да спя. Току що угасих лампата, чух на тавана чуден, таинствен глас... Едно продължително и жално: — У-у-у-у!

Вслушах се... Гласът идеше от тавана, точно над главата ми... След малко чух пак същия глас:

— У-у-у-у! — Стон на умирающ човек... Спря... Пак подхвана...

А бурята навън ревеше, носеше облаци сняг и засипваше прозорците ми. Снегът удряше в стъклата и те треперяха и дрънкаха. Върбите пищяха зловещо. Вратата на хамбаря се удряше още по-страшно. Камбанарията скърцаше още по-жално.

А гласът на тавана скимтеше още по-тъжно:

— У-у-у-у!

Нощ страшна за сам човек. А аз бях сам в стаята, сам — в цялото вехто училище, сам сред този пуст край на селото и бях едвам осемнадесетгодишен...

Гласът отново подхвана своята жална песен: у-у-у-у и все повече и повече се усилваше... И чудно нещо! Колкото повече се вслушвах, толкова по-ясно се чуваше гласът. Косата ми настръхна. Студени тръпки ме полазиха. Пот обля тялото ми...

Неволно си спомних всички приказки, които ми разправяха селяните за училището... Що да сторя?... Да заспя, не мога, да бягам, на къде?... Цялото село отдавна вече спи и кого да събуждам?... Па и какво ли ще кажа на селяните?... Бягам! Значи вярни са всички приказки, които те разправяха за училището и за неговите вампири и таласъми!...